

1.

KAPITOLA

Jakmile jsem se v pondělí probudila, žuchla jsem na zem se skicákem. Nakreslila jsem krávu s povislou tlamou, které tekly z očí řeka slz. Když jsem byla hotová, ta kráva vypadala tak smutně, že i moje vlastní oči začaly trochu plakat. Otřela jsem si je, aby mohly ocenit, jakou pěknou práci jsem odvedla, a pak jsem se usmála.

Protože – ale ano – tenhle obrázek tatkově zlomí srdce, a ne že ne.

Přidala jsem k očím ještě dalších pár stovek stříkajících slz a páreček kachen, jak si brouzdají ve dvou loužích toho kravského smutku. Potom

jsem se oblékla a šla do kuchyně, kde už seděli u stolu všichni ostatní.

„Okro, mohl bys to prosím podat našemu otci?“ požádala jsem bratra, jakmile jsem se usadila.

Můj bratr, který je touhle dobou úplně posedlý dinosaury, vzal obrázek do zubů a poslal ho dál.

„Hmmm...“ řekl taťka. „To není špatný nápad. Vůbec to není špatný nápad. Kráva s kropícíma očima. To by se mohlo hodit k... no, třeba k hašení požárů v kravínech, mimo jiné.“

Popadla jsem obrázek a hlučně odešla k sobě do pokojíčku, kde jsem ho nadepsala „Plačící kráva“. Pak jsem škrtnula „Plačící“ a změnila to na „Lkající“. To proto, že lkát je mnohem smutnější než plakat; je to doslova tragické. Ráda nazývám věci úplně přesně.

Pak jsem se hlasitě vrátila do kuchyně, kde jsem obrázek znovu podala bratrovi. „Kapusto

Dřeňová, prosím, podej to našemu otci,“ zavrčela jsem do pomerančového džusu.

Můj bratr hrábl po obrázku tlapou a posunul ho po stole.

Tentokrát se na něj taťka ani nepodíval. „Klementýno, pokus se to pochopit,“ řekl. „Od paní Jakobové to bylo moc hezké, že pro nás upekla tu sekanou. Ví, jak moc je teď maminka unavená, když se má co nevidět narodit miminko. Chtěla nám pomoci. Bylo by hrozně hrubé to nesníst.“

Zapnula jsem si pusku na zip, abych neřekla: *a co ta kráva v té sekané? Nemyslíš, že vůči ní to bylo hrubé?* Protože důležitou součástí toho, když s někým nemluvíte, je s ním nemluvit.

* * *

„Jsem hrozně našťvaná na taťku,“ vyhrkla jsem na Margaretu, jakmile jsem nastoupila do autobusu. „Od té doby, co jsem vegetariánka, nejí zví-

řata ani mamka, ani Fazole Pinto. Ale táta to prostě nedokáže. V sobotu večer snědl sekanou. Jsem tak našťvaná, že s ním nemůžu ani mluvit. Už je to jeden den, třináct hodin a –,“ naklonila jsem se nad Margaretiny hodinky, „jedenadvacet minut.“

„No jasně,“ řekla na to Margareta. „Terapie tichem.“

„Terapie tichem? Jako léčba?“

Margareta rozhodně přikývla. „A jak účinná. Hlavně když chceš něčeho dosáhnout.“

„Jak to myslíš?“

„Naposledy jsem terapii tichem použila na jaře, když mi máma řekla, jakou svatbu rozhodně nechce mít. Byla tak účinná, že z ní těžím *dodnes*.“

Před pár lety viděla Margareta v televizi svatbu opravdového prince s princeznou. Od té doby se považovala za odbornici na královské sňatky. Takže když se dozvěděla, že její matka se bude znovu vdávat, brala jako samozřejmost, že svatbu zorganizuje ona. „Na té první, s mým otcem, jsem nebyla,“ řekla mi, „ale teď si to vynahradím. Svatba s Alanem bude fakt něco.“

Nechala se tím úplně unést, plánovala tohle a tamto... Mělo to jen jediný problém: zapomněla o tom říct své matce.

Když se Margaretina máma konečně doslechla o speciálním druhu mávání z balkónu, saténové

vlečce, kterou ponese čtrnáct lokajů, jízdě kočárem a stovce dalších detailů, řekla jen: „NE.“

„NE na kterou část?“ zajímala se Margareta.

Margaretina matka myslela NE na všechny části, což Margaretu rozzuřilo doběla. „Nemluvila jsem s ní tři celé dny,“ vyprávěla Margareta. „A poslední den jsem to znásobila ještě terapií neviditelnem.“

„A to je co?“

„Chováš se k člověku, jako by byl neviditelný. Dívala jsem se prostě skrz ni, jako by tam nebyla. Měla bys to zkusit s tvým tátou.“

„Myslím, že to nedokážu,“ odpověděla jsem, když jsem si to na chvíli zkusila představit. „Můj táta je pravý opak neviditelnosti.“

„To je škoda – je to fakt účinné. Moji mámu to zlomilo. Nakonec schválila dívku s květinami – což jsem byla já – a taky mi k tomu koupí nové šaty – jaké si budu přát. A zítra mě čeká to úplně nejlepší: nové boty.“

To bylo tak směšné, že jsem vyprskla smíchy: „Boty? Margareto, dostat nové boty není žádná výhra.“ Vzpomněla jsem si, jak jsem vloni na podzim potřebovala nové tenisky. „Vlastně nakupování bot je podle mě spíš za trest.“

„Ach, tyhle boty ale *budou* výhra. Budou to totiž boty na *vysokém podpatku*.“

Cítila jsem, jak mi poklesá čelist. Musela jsem vynaložit veškerou energii, abych si ji stihla přidělat zpátky k hlavě, než autobus zastaví před školou.

* * *

Hned po příchodu do třídy 3. B se mě náš pan učitel zeptal: „Už?“ A já odpověděla: „Ještě ne.“

Tahle „Už?“ a „Ještě ne“ ohledně narození miminek si navzájem vyměňujeme už od jara. Nejprve jsem se „Už?“ ptala já jeho, ale když se jeho miminko v květnu konečně narodilo, začal se ptát „Už?“ on mě a já mu odpovídám: „Ještě ne.“

„A ještě ne i ke jménu,“ odpověděla jsem rovnou, když jsem se usazovala do lavice.

Když jsme odříkali Slib věrnosti, svolal nás pan Dymák do Posezení v kroužku. „Jak víte, máme už poslední týden školy a musíme toho ještě hodně stih –“

Pak Dymák počkal, až se děti přestanou radovat, že bude konec školy. Tedy všechny děti kromě mě. Z toho, že nebude celé léto žádná škola, mám samozřejmě taky radost – naplánovala jsem si už spoustu super věcí. Ale z toho ostatního radost nemám. Teď mám na mysli tu část Začínání-na-podzim-s-úplně-novou-třídou a taky tu část Co-když-nedostaneme-hodného-učitele. Ale hlavně se mi nelíbí ta část Loučení-s-panem-Dymákem.

Já totiž loučení nesnáším.

„Ve čtvrtek je poslední školní den,“ začal pan Dymák znovu, „takže nám zbývají už jen čtyři dny. Musíme si proto pospíšet, abychom dokon-

čili všechnu práci, protože dobře vím, že si budeme chtít ušetřit spoustu času na pořádné rozloučení.“

* * *

O přestávce ke mně přiběhli Ríša s Marií. „Co říkala Margareta?“ ptali se.

Marie s Ríšou se mě takhle chodí ptát každý den už od jara, kdy se do sebe zamilovali. Vlastně se zamiloval jen Ríša a Marie k vlastní zamilovanosti řekla jen *Mně je to fuk, jasně, tak jo*. Když se pak doslechli, že Margareta je odbornice na královské sňatky, začali jí po mně posílat otázky, jak se mají vzít.

„Margareta říkala, že byste tam měli mít asi tisíc světýlek, ale nesmí být vidět dráty,“ vzkázala jsem jim. „Když se vdávala princezna Diana, použili fretky, aby provlekly dráty trubkami pod zemí.“

Ríša si povzdychl. „Neznám nikoho s fretkou. A moje kočka je tak tlustá, že žádnou podzemní trůbkou neproleze.“

„To je v pohodě,“ řekla Marie. „Udělá to Flo-Max. Ještěrky rády lezou do těsných prostor. Jednou mi utekl a týden nato vylezl z kanálku

ve vaně. Ale zeptej se Margarety na rukavičky. Podle ní je mám nosit. Mám si je vzít i v létě, nebo jsou jen na zimu?“

Když odběhli, vytáhla jsem z kapsy fixu a přidala si k upomínce, kterou už od začátku tohoto šílenství nosím na nadloktí, další vykřičník: NIKDY SE NEBUDU VDÁVAT!!!!!!!

